Moto:

„Ironia nu poate face pe om demn de fericire"

(***Vasile cel Mare***, fost coleg la căminul mediciniştilor).

<u>1 noiembrie</u>

Azi a avut loc, la Direcția Sanitară a Sfatului Popular al regiunii Bacău, alegerea posturilor de către medicii şi farmaciştii proaspăt absolvenți.

Am pornit-o de aseară, împreună cu amicul Mişu* , spre capitala acestei regiuni moldovene, cu trenul şi cu mult curaj, visuri şi câte o valiză cu ceva îmbrăcăminte, plus mai multe cărți de specialitate. Mişu are o singură îndoială: s-ar putea să nu se fi aflat că ne ducem de azi şi să nu ne aştepte cu flori şi muzică. Văzându-i valiza, tip ladă, o bătrânică îl compătimeşte că pleacă în armată atât de slab. *„Nu e nimic mătuşă, i-am bătut noi şi pe turci!"*. În gară mai dăm de câțiva colegi şi Mişu încă în vervă, le zice să mai aşteptăm până vine famfara, ba îl întreabă şi pe impiegat cum de n-au apărut. Se mai dezumflă după ce nu găsim nici un loc la cele două hoteluri. Ne întoarcem la gară, să moțăim pe valize, că pe bănci dorm alții, mai harnici. Dimineața, la Sfatul Popular al regiunii găsim afişate posturile libere şi toată suflarea, adică vreo cincizeci de fete, se avântă în studierea hărților. Se studiază apropierea sau viceversa față de calea ferată sau şosele. Activitatea continuă şi în timp ce Secretarul de Partid al regiunii ne prezintă, timp de o jumătate de oră, *„marile realizări ale oamenilor muncii din regiune"*. (Pe care noi am ales-o fiindcă este cunoscută drept cea mai electrificată din estul țării.) Eu tocmai mi-am notat rândurile de mai sus şi vecinii zâmbesc discret. Mişu mă încurajează: *„E bine că-ți iei notițe, nu uita să treci producția de peste 4 516,4 kg. de porumb la hectar!"* În final tov. Secretar ne doreşte spor în muncă spre binele oamenilor muncii din regiune şi ne asigură că organele locale de Partid şi de Stat ne vor da tot sprijinul necesar, *„avem create condiții"*.

Între timp şi-au făcut apariția şefii de raioane, unii chiar cu doi-trei colegi cu vechime, pentru a face reclamă posturilor lor.

Un medic şef adjunct mă cunoaşte din facultate şi mă convinge să iau circumscripția Mânăstirea. *„La poalele muntelui, vânat-căprioare, dispensar-vilă, curent electric, aragaz, şi la 15 km de sediul raionului!"* La câteva minute după ce ies cu repartiția, sunt chemat iar. *„Dumneata ai ales Mânăstirea, e dreptul dumitale dar colega vroia numai acest post. Dacă vrei cumva să schimbi, poți lua Plăvăneştii, e o circă bună, deal, vin negru, e un spital la 4 km, faci numai pediatrie."* Colega, pe care n-o cunosc, plânge disperată şi mă priveşte ca pe un Mântuitor. Cei vreo şapte membri ai comisiei mă studiază în tăcere. *„Dați-i Mânăstirea dumneaei"*, zic. Deşi se înviorează la față, colega nu mai mă învredniceşte nici cu o privire. De unde se vede treaba că postul îi revenea de drept. *„Să fii atent că ai mortalitate infantilă mare!"* mă avertizează ca o consolare medicul şef al regiunii. *„Eşti un idiot!"* mă încurajează, după ce povestesc isprava, medicul şef adjunct al raionului cu Mânăstirea.

„Ce ai luat domnule?" mă întreabă un grup de medici cu vechime. *„Plăvăneşti."* *„Oooooh!"* fac ei şi mă privesc cu nețărmurită milă, de parcă aş pleca în pustiul Kalahari. Văzând atâta compasiune, parcă mi se face şi mie milă. *„Ei, lasă că e bine... destul de bine..."* tot ei. Desigur însă că sunt oameni invidioşi, pentru că imediat mă înconjoară grupul venit din raionul meu, în frunte cu medicul şef, care mă asigură că un post mai bun nici nu se poate găsi. Îmi este prezentată colega de circumscripție, Iacob Dorina, pe post de medicină generală. Brunetă, înaltă, mai mult decât voinică şi foarte olteancă. Suntem nouă medici noi care am ales acest raion. Până mâine ne trimit la secția de pediatrie, unde vom dormi, probabil, în paturile rezervate mamelor.